

DE ZOEKTOCHT VAN EEN JONGJAGER

Eind augustus plaatst Marcel Grendelman (1984) een foto op Facebook van een breuk in een flesje water. Een heidetakje en een takje van een grove den. Hij krijgt heel enthousiaste reacties. Reden voor Waidmannsheil om met hem in gesprek te gaan. Of is het stiekem ook omdat hij als jongjager al een zwarte reebok heeft geschoten?

Grendelman vertelt graag. Over zijn jeugd, over het drijven dat hij als jongeman deed en over hoe hij uiteindelijk jager wordt. Hij heeft het enthousiasme dat kenmerkend is voor jagers

die amper een jaar hun akte hebben en toch al veel hebben meegemaakt. Zijn passie voor de jacht en de natuur spat er aan alle kanten af.

Hij is gaan jagen omdat hij graag in de natuur is. 'Uiteraard wil ik ook oogsten, en schadebestrijding is heel belangrijk. En in de natuur zijn is voor mij een vanzelfsprekendheid omdat we al jager zijn. We jagen op geld, op aanzien, op macht, op een partner. Buiten geeft rust en ik kan er naar hartenlust fotograferen. Dat is trouwens ook een vorm van jagen.' Grendelman ziet meer van de natuur dan de gemiddelde burger en kan extreem

genieten van de stilte. Het aanzitten en bemachtigen van een dier heeft een soort spanning die hem, hoe vreemd het ook klinkt, ook rust geeft.

In september 2018 haalt hij zijn jachtdiploma en zegt tegen zichzelf. 'Nu ben ik jager!' Tijdens het interview relateert Grendelman die gedachte van toen door een vergelijking te maken met het behalen van het rijbewijs. 'Om een goede chauffeur te worden, moet je eerst kilometers maken. Dat geldt voor jagers natuurlijk net zo. De reis begint bij het schieten voor je paspoort, stempels halen. Rondje na rondje kleiduiven-

schieten, naar Biddinghuizen en uiteindelijk het praktijk en theorie-examen. Vervolgens ben je geslaagd. Maar dan begint het pas.' Grendelman beseft de bijzondere positie van jagers goed wanneer hij van het politiebureau naar huis rijdt en naar de achterbank kijkt waar zijn kersverse geweer ligt.

Het verschil tussen drijver en jager is voor Grendelman nog duidelijker wanneer hij op post staat om een haas te schieten. Dan komen de drijvers op hem af en moet hij 'leveren' – zijn gastheer verwacht uiteraard dat hij wel wat schiet. Dat dat nog niet heel eenvoudig is, blijkt wel uit zijn eerste haas die hij niet

schiet. De haas komt op hem af. Er wordt geroepen 'haas voor'. Grendelman schiet maar van de spanning staat het geweer nog op 'safe' (wie is dat niet overkomen). Hij zet hem meteen van de safe af maar de vogel is al gevlogen. Bij de tweede haas gaat het goed. Vanuit een vloeiende beweging schiet hij de haas die een keer over de kop gaat en blijft liggen. Opdracht volbracht en rode wangetjes op de koop toe.

Even gaat het gesprek over 'schieters'. Grendelman vermoedt ze geregeld. De drang om een beest te bemachtigen is voor die jagers te groot. Ze missen in zijn ogen de beleving en binding met de natuur: 'Voor mij ben je een schieter als je de natuur om je heen niet meer ziet. Jagers vragen aan elkaar "Heb je nog wat geschoten?" in plaats van dat ze vragen "Heb je nog wat gezien?" Dat is waar het om gaat.'

Dan komt het grote moment. Grendelman wordt uitgenodigd om zijn eerste geit te schieten. Dit jaar, in februari, rond vijf uur in de middag, zit hij met zijn gastheer ruim twee uur aan, in een mobiele hoogzit - op een aanhanger. Die staat op een dam

en geeft uitzicht over weilanden en wat bospercelen. De hele tijd is er geen beweging, helemaal niets. Grendelman was al gespannen, want hij mag zijn eerste ree schieten, maar omdat ze niets zien, neemt de spanning af. Eindelijk komt er beweging vanuit de bosrand. Een bok en een geit lopen het veld op. Grendelman spreekt de geit aan en overlegt met zijn gastheer. Is deze goed? Kan ik die schieten? Ze moet overdwaars staan! Alles van de jachtopleiding en alle ervaring, hoe beperkt ook, komen bij elkaar op het moment dat Grendelman de trekker overhaalt. Geen spanning meer, er is rust, hij voelt zich Zen. Even is er niets. Maar dan slaat de onzekerheid toe. Een beetje gedesoriënteerd vraagt hij of de geit ligt. Ja, ze ligt. Dat ziet hij nu zelf ook. Met zijn buks doorgegrendeld blijft hij zitten maar wil niets liever dan meteen gaan kijken. Eerst een sigaretje roken en bekomen van emotie, van de geweldige ervaring. Eenmaal bij het ree gekomen legt hij respectvol zijn hand op de geit en realiseert hij zich hoe bijzonder jager is.

Voor de eerste keer ontweit hij een ree. Volledig volgens de instructies van zijn gastheer want tijdens jachtopleiding wordt

De breuk wordt weer onderdeel van de natuur.

dit toch wel heel belangrijke onderdeel niet gegeven. Wat Grendelman al wel kan, is antwoord geven op de vraag: 'Is het gezond?' Ja, het is gezond. Er zijn geen abnormaliteiten te zien aan de lever, geen keelhorzels, de spiegel is schoon. Voor wat hij geleerd heeft ziet het ree er goed uit. Hij neemt zichzelf wel voor om snel de cursus Wildhygiëne die opleidt tot 'Gewalificeerd Persoon' te gaan volgen, zodat hij zelf de voor- en achterkant van de 'Verklaring Eerste Onderzoek' in kan vullen. Grendelman moet nog wel even wachten want om bij de SJN de cursus te kunnen volgen dient hij tenminste in het bezit te zijn van de tweede jachtakte.

Een week voor het interview schiet Grendelman een bok, een zwarte nota bene. In hetzelfde jachtveld als waar hij zijn geit schoot. 'Aan het begin van de avond kwam de bok het veld oplopen. Hij stak zo mooi af tegen het avondlicht, dat was echt genieten. Hij liep een rondje over het veld en zo het bosje weer in. Geen kans voor een goed schot maar wat een prachtige

belevenis.' Grendelman spreekt de volgende ochtend weer af en gaat heel vroeg zitten. 'Eerst stapte de zwarte bok uit het bos en even later komen er een geit met twee kalveren bij. De geit met aanhang verdwijnt echter snel in de bosjes en de bok loopt in een halve cirkel achter haar aan. Hij komt breed voor mij en net als bij de geit die ik schoot, ben ik me even niet bewust van de wereld om mij heen. De bok ligt op de plaats.' Voor hem is de beleving gelijk aan die toen hij de geit schoot. Dat de bok zwart is maakt het echter wel heel bijzonder.

Grendelman plaatst foto's van zijn belevenis op Facebook. Daarbij ook een foto van de breuk in een flesje water; een takje heide een takje vliegende. In eerste instantie gooit hij de breuken achteloos op de voorbank. Op de terugweg realiseert hij zich dat de breuk gaat verdrogen. Dat is zonde want ook de breuk is een mooie herinnering aan het unieke moment. In wat water is er de kans dat de breuk blijft leven en in zijn tuin uitgroeit tot een levende herinnering. 🐿️